Σαν το σκυλί

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 08.05.2015



Όσα χρόνια κι αν περάσουν δεν μπορώ να ξεχάσω εκείνο το απόγευμα. Είχαμε πάει όλα τα παιδιά, Αύγουστος γεμάτος, βόλτα στα χτήματα κι ακόμα παραπέρα, στα δικά μας μυστικά μέρη, μακριά από τους μεγάλους, και γυρνούσαμε ιδρωμένα και με τη γεύση από τα κλεμμένα φρούτα στο στόμα. Τα αμπέλια ήτανε λιγοστά στην περιοχή και τα αποφεύγαμε γιατί ήταν κλειστά και περιποιημένα, φραγμένα και σκουπισμένα, περίμεναν όλοι τα σταφύλια με έννοια κι όλο μιλούσαν για το κρασί τους μετά από τόσες περιποιήσεις, το ξεβοτάνισμα και τη γαλαζόπετρα. Στο αμπέλι του Μαντή σταματήσαμε σαν μαρμαρωμένοι: δεν έφτανε που στο αμπέλι ήταν μαζεμένοι όλοι σχεδόν οι άντρες του χωριού σαν να λάμβαναν μέρος σε μυστική τελετή αλλά στο ήσυχο απόγευμα ακούγαμε σπαραχτικά ένα σκυλί να αλυχτάει, ένα σκυλί που όλοι αυτοί οι άντρες χτυπούσαν ομαδόν και με σύστημα, με ξύλα, με παλούκια, μέχρι και

με μια τσάπα που υπήρχε πρόχειρη στο αμπέλι. Κι εκείνο να σπαρταράει και σε κάθε κραυγή του ο ιδρώτας μου να κατεβαίνει κρύος στην πλάτη μου, εγώ ακίνητη, ούτε μπρος ούτε πίσω, αμίλητη, να οσφραίνομαι το αίμα του σκυλιού στον αέρα και σε λίγο να μην ακούγεται τίποτε πια κι όλη εκείνη η χειροπιαστή βαρβαρότητα κι η οδύνη να έχουν δώσει τη θέση τους στην απόλυτη γαλήνη. Τι στέκεσαι, προχώρα, νυχτώνει, με παρακίνησαν οι σύντροφοι του παιχνιδιού, αμίλητοι κατά τα άλλα κι αυτοί και αποχωρήσαμε χωρίς να σχολιάσουμε. Δεν ρώτησα ποτέ κανέναν, κανέναν μεγάλο, τι συνέβη και γιατί. Δεν ήθελα κανένας να μου εξηγήσει (γιατί, ναι, θα υπήρχαν εξηγήσεις) γιατί και πως άνθρωποι καλοί και πράοι, γλυκείς και φιλήσυχοι έδειραν μέχρι θανάτου ένα σκυλί στ’ αμπέλι. Μεγάλωσα αναγνωρίζοντας στην ανθρώπινη φύση το φως και τα σκατά που κρύβουμε όλοι μέσα μας και τις απέλπιδες καμιά φορά προσπάθειες που κάνουμε για το φως.